

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan dvečeri, nimski nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vsa leta 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 6 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnishvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

iz Rusije.

18. okt. st. st. [Izv. dop.]

Mnogi goreči domoljubi v Rusiji pokazovali so že pogosto svojo nezadovoljnost, da Rusija ostavlja Bolgarijo, katerej je ona dala življenje in svobodo, v rokah dveh intimnih drugov, ki si pomagata že celih 1000 let v izkorenjenji slovanstva, — v rokah germanizma in od nekdanj službe mu propagande. No misleči ljudje prepričujejo se čedalje bolj in bolj, kako blagorazumna je kunktatorska politika naše vlade. Naše prepričanje je tako, da nam Bolgarska ne uide, vzeli jo bomo mimogrede, kot nekaj, o čemer se samo po sebi umeje, da je naše. Kolikrat so nam Bismarck in njega poslušni pomagači ponujali, naj gremo v Bolgarijo, no Rusija si je mislila „Timeo Danaos!“ Drgali so jo z vseh strani, nanosili jej v Bolgarijo najžestotejša razžaljenja in poniženja, posadili tja fanatičnega Nemca in papista, ki ubija, kakor nekdanj njegovi predki, vse, ki se čutijo Slovane. A Rusija se ne gane z mesta.

Tem ne menj delajo se proti njej „strašne“ koalicije; vse, kar je nemškega, vsa ta „uboga gmajna“, oborožila se je z repetirkami raznih sistem, našila hlač in uteknila vá-nje „Kanonenfutter“ raznih narodov in dasi jej nihče ne dela zla, trepeče kakor črt pred službo božjo. V Friedrichsruhe se sklepajo dogovori, ali kakor jih Crispi prismojeno zove, „zarote v ohranjenje miru“, ki ga živ krst ne kali, ki pa vender visi, — hvala tem „zarotam“, na jedne nitki.

Jeseni silili so Rusijo v Bolgarijo — ona ni šla. Poslali so tja Koburžana kot „agent provocateur“, — Rusija se je zadovoljila protestom, pa zopet ni mignila niti mizincem ne. Da se na take proteste v Berlinu nemajo navade ozirati se, dokazal nam je svoje dni protest hanoverskega kralja in drugi protesti. A vender srednjeevropskim miroljubcem Rusija ne daje spati.

Spodletel jim je račun. Ko bi šla Rusija v Bolgarsko, imela bi opraviti s Turki; poslali bi ná-njo morda tudi Srbijo in bolgarska vojska bi se nenadoma uveličila; kajti Koburžan vender ni zastonj peljal soboj 200 tisoč pušek, ka-li? Rusija bi poslala v Bolgarijo, recimo, 300.000 mož ali morda še več. Germaniji bile bi torej roke na jednom frontu razvezane, in ona bi se navalila na Francijo,

nagrabila bi zopet nekaj milijard, in predno bi Francija okrevala, planila bi Germanija na Rusijo, ki bi bila slaba posle tepeža v Bolgariji, in planila bi na-njo ne sama, no z vso koalicijo. In takrat bi bil „mir“ zagotovljen za vselej, Nemci bi seli in obirali bi pokojno slovanske kočice, nad katerimi se boje podaviti se, dokler Francija ni pobita.

Same te koalicije kaže nam, kako malo so-vražniki Rusije zaupajo svojim močem. Zakaj so Rusijo pustili v miru, ko je ona, utrujena, vračala se iz Turčije, ali poprej, ko je velik del njene vojske sedel na Balkanih kakor v vreči? Gotovo iz ljubezni do nje, ka-li, ki se je potem tako jasno pokazala na Berolinskem kongresu.

Ne bode napačno, ako stvar pogledamo malo bliže, na osnovi pisma v redakcijo „Nov. Vr.“, katero je pisala, vidno, roka, vihtevša že meč. Da bi mogli zmeriti silo koalicije, vzemimo v primer vojno genijalnega Napoleona z Rusijo v 1812. l. Napoleona pravim, kajti koalicija bržkone v glavi svoje ne bode imela Napoleonov.

Pobiti Rusijo je mogoče le, ako se neprijatelj polasti Moskve, ki je od granice oddaljena 1200 vrst ali kilometrov. Ta daljava ni šala. Dobiti jo v roke morda ni tako težko, ali obdržati jo v rokah je drugo vprašanje. Napoleon je v Rusijo prišel s 600.000 vojaki, no na Borodinsko polje bitve jih je privel le 120.000; no Borodinó je še celih 100 vrst od Moskve. Ruskih vojsk bilo je na granici 200.000, v bitvi pri Borodinu pa se je udeleževalo 103.000. Ceste v Peterburg in v južne gubernije zaščitalo je okolu 100.000 mož. Napoleonu je bilo torej treba na podhod k Moskvi pet šestin svoje armije, Rusiji pa samo polovica.

Tako je bilo v 1812 l. Kaj pa zdaj? Granica je ravno tista, kultura severne Rusije izmenila se je malo, no zato so se moči Rusije podesetirile. Namesto 200.000 postavimo na zapadneji meji 2 milijona. Dopusimo, da pojde neprijatelj ravno tako zmagonosno, kakor Napoleon, in da bode Rusija morala odstopiti do Borodina, kakor v 1812 l., in v takem slučaju postavi ona na polje bitve polovico svojih vojakov, to je milijon. Torej protivnik mora, ako hoče zmoči nas, privedi tudi najmanj milijon, a v zatilku ostaviti tudi kakor Napoleon, pet šestin svoje armije, to je, treba mu je, ali je j, je, tej koaliciji, 6 milijonov bajonetov.

Vzemimo drug, bolj nov primer. V 1870—1871 pripeljali so Nemci v Francijo 900.000 Mihelnov, a pod Parizom neso imeli nikdar več nego 180.000 torej 700.000 moralo je zaščiti komunikacije na razstojanji 300 kilometrov, in to takrat, ko je bila redna francoska vojska že razbita; ako prenesemo to na razstojanje od granice do Moskve, treba bode neprijatelju 2.800.000 mož, to je štirikrat več, ko bi celo čisto vojsk raslo v takem razmeru, kakor daljava. Tokega števila ne more postaviti nikakršna koalicija. Pa ko bi jih postavila na meji, ali jih je mogoče vesti dalje v globino Rusije? Ne, kajti sedanje gromadne vojske ne mogo dobivati dovolj provijanta na mestu; morale ga bodo voziti za seboj in voziti po železnicah. Nemcem pod Parizom je vozilo provijant po odličnej železnici 12 vlakov na dan in komaj komaj je shajalo tistih 180.000 mož pod Parizom. Ako vzamemo to za normo, vidimo, da je na vsak milijon treba pet posebnih železnic, vojski ki bi hotela zlomiti Rusijo, treba bi bilo od 20—30 železnic. Kje pa so? Ni jih, a ktere so, opirajo se na trdnjave: Kovno, Osovec, Varšavo, Ivan-Gorod, Brest-Litovsk; a te trdnjave treba bode — vzeti, in še bode vprašanje, ali dà celo potem ruska vojska meni nič tebi nič te železnice v roke koaliciji. (Konec prih.)

Vstочно, slovansko vprašanje.

(Po članku prof. Lamanskega v „Izvestijih“.)

To vprašanje je najbolj pogosta in največja tema naših časnikarskih in društvenih razprav poslednji dve leti, odkar je nastala bolgarska kriza. Vse nas jednako ne zanima, vender vse vzmernirja, razburja, jezi... V tem oziru se je vse rusko občinstvo razdelilo v dva nasprotna tabora. Nekateri hočejo, da bi popolnem v nemar puščali bolgarsko in druge oddelke vstóčnega vprašanja, ter torej nič ne storili v tem oziru. K privržencem tega mnenja pridružili so se poslednji čas tudi oni, katerim bi lahko očitali, da so še nedavno priporočali preodločno in pregoreče delovanje v Bolgariji. Drugi, nasprotniki tega mnenja, pa ali samo načelno ne odobravajo, da bi se Rusija nič ne brigala za stvari, ki se pred našimi očmi godé v Bolgariji, ali pa goreče, nestrpljivo zahtevajo pri vsakej ugodnej ali neugodnej priložnosti jako energičnega postopanja Rusije. Velikanske žrtve ljudij in denarjev, ki je

LISTEK.

P á b e r k i.

II.

Potepuh grdi! Nikdar ni pri miru. Neprestano kolovrati po svetu in počenja nerodnost za nerodnostjo, napravlja zmešnjavo nad zmešnjavo. Nekdanj se je klatil po Češkem ter je ščuval k upor proti ljubeznjivej vladi Dunajske. Kmalu na to je bil mej Slovaki, kjer je kvaril dijaké ter jih vzpodbujal, da so peli narodne pesmi in pripravljali takó v silno nevarnost mogočni magyárország. Potem so ga zopet zasledovali na Bolgarskem, pomagajočega pripravljati radostno potovanje knezu Aleksandru in kujočega zarote proti Mutkurovu in Stambulovu. Najbliže našej domovini bil je v Zagrebu. „Pester Lloyd“ in „Agramerica“ videla sta ga, kako je hodil v uredništvo „Obzorje“. Mesto, da bi bila policija opozorila na pritepenca grdega, vila sta se le zavisti, zakaj ne obiše tudi nju. Sicer mu je pa madjarska in nemška policija jako nenaklonjena. A na žalost

njeno ne posreči se jej nikdar ujeti ga. Letos pestili so ga pač na Berolinskej borzi. Že so mislili, da je po. njem. Kar se jim, kakor vsled kacega čuda, izmuzne nepoškodovan izpod rok. Kmalu na to bilo je čitati, da so ga Francozi sprejeli gostoljubno pod streho.

To je res pravi nepridiprav. V interesu človeštva bi bilo, da bi se poslal za njim pogonski list in razpisala poštena nagrada tistemu, ki ga ujame. Toda lahko je reči: nagrada tistemu, ki ga ujame. Kaj pomaga, ko ima pa ta potepuh take lepe manire, da se takoj prikupi vsacemu, komur pride v roke. Da bi ga izdal, ni misliti. Mi Slovenci smo pač pohlevni, red ljubeči in gospodskam udani ljudje; a čujte in strmite: po Ljubljani in Gorici se je klatil, in vender ni bilo nikogar, ki bi ga bil ovačil o pravem času. Sedaj, ko je prepozno, našel se je še le dosti pogumen mož, ki je to odkril svetu. O da bi ga srečal jaz! To bi ga stisnil v pest. Nikdar več bi mi ne ušel.

Gospod — pardon! Urednik ima tako preveč posla, čemu bi ga mučil še jaz. Hotel sem reči, da bode blagovoljni čitatelj že nestrpljivo zmajeval z

glavo, češ, o kom pa nam govoriš? Še predstavil nam ga nesi. Ako to stori vsak romanopisec, kadar pripelje pred čitatelje kacega novega junaka, gotovo mora ta dolžnost veljati tudi za vsacega, ki piše listke. — Vem, dobrohotni čitatelj! da te je razvil moj tovariš Kretanov, ki ti vselej vestno prestavi vsacega, o katerem ti hoče govoriti in zato hitim tudi jaz, da se kot mlajši in neizkušenejši pokorim tej postavi, katero je potrdila navada. Vedi torej, da oni grdi in nevarni potepuh, o katerem sem ti govoril, ni nihče drugi, ko — rubelj.

Rubelj! Kotaleči se rubelj! In ta, da je bil v Ljubljani in v Gorici? Strmel sem tudi jaz; a ko sem v drugič in tretjič prebral dotično poročilo v našem konservativnem dnevniku, dejal sem „musi to być prawda, bo wydrukowano“. In če mi vprašate, kaj je počel rubelj v Ljubljani in v Gorici, moram Vam odgovoriti: šel je v misijonarje. To se sicer glasi ko kaka predpustna šala, a vender je res. Pomislite — v pravoslavje hoče nas spreobrniti. Varujte se ga torej. Po unanosti je sicer lep. in prikupljiv a notrajnost mu je polna pohujšanja in gnjilobe; — pravi volk v ovčej koži.

je imela Rusija, cela vrsta žalostnih prevaranj vsled mirovne pogodbe, ki je dala Bosno in Hercegovino popolnem v oblast katoliško nemško-madžarske države, nezavisno Srbijo pa v sedemletno brezozirno izmolzovanje, mnoga razžaljenja in preziranje Rusije poslednji čas v deželah, katere je osvobodila sramotnega robstva, vznemirjenost vsled neprestane nevarnosti za trajnost miru, ki je že vse utrudila, nemirno pričakovanje novih žrtv in troškov — vse to zadosti opravičuje in objasnjuje živost, strastnost in razdraženost javnega mnenja in razsojevanja o vztočnem vprašanju in odnošajih naše domovine k temu vprašanju. Veliko Rusov že odkritosrčno proklinja vztočno vprašanje in vsa slovanska vprašanja, ki so ž njim v zvezi, in vse one, ki so začeli razlagati za Rusijo pomen teh vprašanj. Mnogokrat izražajo najiskrenejšo željo, da bi teh vprašanj zanaprej za nas ne bilo, da bi za zmiraj je pustili v nemar ter obračali pozornost na notranje zadeve. V tem oziru se strinja mnogo naših ljudi s sicer jako različnim prepričanjem, naši, kakor bi rekli Srbi, naprednjaki in nazadnjaki z izvrstnim časni karjem knezom Meščerskim na čelu. Veliko Rusov pa razume, da teh prokletih vprašanj ni sprožil sedanji rod, in se tudi ž njim ne bodo končala, jezé in žalijo je pa mnogi naši neuspehi in porazi v mirnem času, in hladé svojo razdraženost in jezo s tem, da goreče napadajo rusko diplomacijo.

Naš namen ni potegovati se za njo, a vendar ne moremo zamolčati, da pristranski razsojujejo stvari njeni nasprotniki, kakor tudi njeni zagovorniki. Glavna zmeta je napačna misel prvih in drugih, da je vztočno, da je slovansko vprašanje pred vsem, če ne izključno diplomatično. Seveda odgovornost za to napačno mnenje zadeva pred vsem diplomate, kajti predolgo in prepogosto so trdili, da je vztočno vprašanje le predmet njih znanja in delovanja. Za diplomati si pa vojaki prisvojujejo odločujoči glas v vztočnem vprašanju. Diplomati se pa radi izgovarjajo ob neuspehih na vojaštvo, opravičujoč se, da dežela še ni pripravljena za vojno. Ne bomo ugovarjali, da imajo diplomacija, vojska in mornarica važen pomen v razvoju vztočnega slovanskega vprašanja; pa vedeti je treba, da to vprašanje se že vleče stoletja, da, celo tisočletja.

To vprašanje se je pojavilo, predao so Turki vzeli Carigrad. Ime vztočno dobilo je na romansko-nemškem zapadu in tam se je rodilo, ko se je začela snovati država Karola Velicega in širiti učenje o pravicah Rimskega vladike, kot vidne glave cerkve. S tistega časa se je kristjanstvo strogo razdelilo v vztočno in zapadno; s tistega časa začel je romansko-germanski zapad napadati vzhod grško-pravoslavni ali po njih mnenji razkolniški in slovanski, po njihovim barbarski. Tedaj začenja se defenzivna borba za Grke in Slovane, ofenzivna za Romane, Germane, za papeštvo in rimsko-nemško cesarstvo. Ta borba je razvoj vztočnega vprašanja. Nemci so pri njej pridobili največ dobička in zmag. Cele slovanske dežele in narodnosti so že popolnem ponemčene; druge so pokorili Nemci, in so sedaj pridružene dvema velikimi nemškima državama, noveje protestantske in stareje katoliške, vladajo jih nemška oblastva po nemških zakonih, služiti morajo v nemški vojski in mornarici, učiti morajo se nemški pisati in čitati, če hočejo kaj veljati v družbi, morajo biti dobri Prusi in Avstrijci, če ne pravi, čr-

Ko bi le že ne bil zapeljal koga. A bojim se, da se mnogi neso mogli ubraniti nemej njegovej zgovornosti. Vsaj je vendar grozno, kar čitam v 83. številu „Kroměřížských Novin“, da se naš konservativni dnevnik poteguje za slovansko bogoslužje po pravoslavnem obredu. Ali ni to tajni spreobrnjenec? Še huje pa, kar pripoveduje omenjeni časnik dalje, da je namreč ta članek bržkone pisal gospod Josip Jerič sam. Potem naj se pa čudi še kdo, da je konservativni dnevnik videl rubelj v Ljubljani!

Skoro bi se veselil, da bode o nastopajočej zimi zmrznil in da bomo takó rešeni daljših skušnjav. A kako bo zmrznil rubelj, ko še nemško gledališče ni. Po milosti deželnega odbora imamo ga v redutnej dvorani. Nekateri se jezé, da se je ta dvorana prepustila brezplačno za nemško gledališče. Kratkovidneži! Deželni odbor je to ukrenil prav modro. Nemške komedije, katere se predstavljajo sedaj v redutnej dvorani, spominjati nas imajo onega, kar se ima kmalu po odhodu nemškega gledališča vršiti v istej dvorani. Za vredno pripravo se je torej preskrbelo in to je brezdvoybeno zasluga deželnega odbora.

In t r e p i d u s.

stokrvni, pa vsaj na pol Nemci. V onem delu stare nemške habsburške države, kjer je jako malo Nemcev, a Slovani in Rumuni vztočne cerkve in vztočnega obreda imajo večino, so Nemci dali oholim in lenim Madjarjem popolno oblast, da s Slovani delajo, kar hočejo. Podpirajo je umetno na vse načine, proti slovanske in rumunske narodnosti. Pri tem pa hkratu pobirajo pametno Madjarje v občno nemško vojsko. Madjarom v tolažbo so popustili deželno brambo z madjarsko komando seveda brez topov. S tem, da so Slovane izročili Madjarom, so se Nemci zavarovali proti njim hkratu pa tudi proti Madjarjem. Sovražene od Slovanov in Rumunov brez svoje vojske je vselej lahko brzda Dunaj, ko bi se hoteli popolnem odtegniti njegovej oblasti. Pa tudi v gospodarskem oziru so Madjari popolnem podvrženi Nemcem. Velika obrtnost in trgovina, veliki dolgovi Ogerske vse je v rokah Nemcev.

Vzlic najširjim pravicam, ki so se dala madjarskemu jeziku, vzlic ogromnim državnim izdatkom v prid madjarske literature, se vendar dobrovoljno nikdo razen Madjarov ne uči tega finskega jezika, izvzemši seveda jezikoslovce, ki se uče vse mogoče jezike sveta. Noben količjak izobražen Madjar ne more shajati brez znanja nemščine. Tako gospodujoči Madjari, kakor tudi jim in Nemcem podčinjeni Slovani pripadajo k dvojezičnim narodom, in drugi jezik, ki se ga morajo učiti zraven maternega, je vsekako nemški. In ogerski Slovani in Rumuni ter gališki Rusi se lahko pravilneje imenujejo trijezičniki, kajti učiti se morajo treh jezikov mesto jednega. Taki dvo- in trijezični narodi morejo uživati ravnopravnost z nemško narodnostjo samo na papirji. Nemci s ponosom kažejo na svoje zmage in pridobitve na vzhodu. Vsi ti „Slaven“, tako imenovani „Ruteni“ (Rusi), „Vindi“ (Slovenci), Čehi, Poljaki, Hrvati, Slovaki, Srbi morejo v gotovih mejah svobodno razvijati svoja narečja, kolikor to ne nasprotuje avstrijskim interesom in avstrijski politiki, pa ta politika in ti interesi morejo biti, kar so vselej bili, le katoliško-nemški. Gališkim Poljakom daje se največja svoboda izmej vseh Slovanov, ker so na Dunaji preverjeni, da poljska duhovščina, malo in veliko plemstvo neprestano sovraži Rusijo. Poljakom v Vzhodni Galiciji prepušča se pa še ta uloga, kakor Madjarom na Ogerskem, Sedmogradskem in Hrvatskem. Paziti morajo nad razvojem narodne zavesti mej gališkimi Rusi, po možnosti jo ovirati in zatirati, skrbeti za polatinjenje unije, katera je z očiščenjem obredov začela težiti po združenju s pravoslavljem. Zategadel se Poljakom dajo večja prava, ker najbolje služijo interesom Dunajske vlade, ki še vedno goji tradicije rimsko-nemškega cesarstva. Kadar Čehi, Slovenci, Hrvatje, Slovaki, Srbi prekoračijo ozke meje svojega partikularizma in začno govoriti o slovanskih sočustvih, solidarnosti z Rusijo, Srbijo, Črnogoro, o neobhodni potrebi obnega slovanskega diplomatičnega jezika ter osnovi slovanske cerkve z vztočnim obredom, bodo jim dali takoj razumeči z Dunaja in Pešte, da se jim bode omejila dana ravnopravnost in da se nepokornemu in nezvestemu slugi vzame vse, kar ima. Čehi od Belogorske bitve še nikdar neso uživali taci pravice in svobode kot pod „slovansko“ ero Taaffejevega ministerstva zadnjih osem let. Nedavno so na Češkem vzbudile veliko nevoljo besede, katere je izrekel Rieger v državnozbornem klubu povodom nenaklonjenosti vlade Čehom: „Kaj se če! Če se nam ni posrečilo nakrat dobiti vseh pravic, moramo je zbirati po drobtincah, če bi tudi te drobtinice morali pobirati pod mizo.“

(Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 9. novembra.

V ponedeljek se je vojni odsek ogerske delegacije posvetoval o vojnem budgetu. Rešil je vse one točke, katere se ločijo od letošnjega budgeta. Vsprejel je skoro vse nespremenjene, kakor jih je predlagala vlada. Več govornikov je posebno poudarjalo, da bi se pri nakupovanju potrebščin za vojsko bolj oziralo na ogersko kmetijstvo in obrt. V nedeljo je imel Praški češki klub zbor. Dr. Rieger razložil je težavni položaj Čehov v državnem zboru. Klub mu je izrekel polno zaupanje. Dr. Zeithammer je omenil, da deželni zbor marsikaj ne bode mogel rešiti, ker Nemcev ne bode v njem. Profesor Kvičala je napovedal, da bode v deželnem zboru stavil dva predloga, namreč o urejenju učiteljskih plač in osnovanju in vzdrževanju ljudskih šol za narodne manjšine v mešanih okrajih. — Deželni zbor se bode baje otvoril dne 9. decembra ter bode

zboroval do 22. dne decembra. Po božiči se zopet snide dne 8. januarja ter bode zboroval do 18. dne januarja.

Hrvatskemu deželnemu zboru predložila je vlada načrt zakona, da se še za dve leti ustavi porotna sodišča za tiskovne prestopke.

Vnanje države.

Bolgarski zastopnik Vulkovič naznanil je turški vladi, da bode železnica iz Pirota v Sofijo dodelana do srede decembra, javnemu prometu se bode pa izročila v marci prihodnjega leta. Torej se bode v marci začel promet mej evropskimi železnicami in Carigradom.

Nemci sami ne pričakujejo, da bi se odnošaji mej Nemčijo in Rusijo kaj zboljšali, če tudi pride car v Berlin. To se dobro razvidi iz pisave nemških oficijoznih listov. Tako piše „Köln. Ztg.“, da neče preiskovati, če se Rusija približuje konservativnej politiki srednjeevropskih držav iz potrebe ali pa iz dobre volje. Nemčija bode pritrdila vsakej rešitvi orientalskega vprašanja, ki bi jednako zadovoljila Avstrijo in Rusijo. Sporazumljenja mej tema državama ne bode ovirala. Trdno je pa Nemčija preverjena, da ruska politika proti njej ne bode za las pravičnejša, kakor je bila doslej. S tem že Nemčija nekaj časa računa ter se je potem politično in vojaški pripravila. Rusija je Nemcem usilila tako težek oklep, kakeršnega bi proti Francozom ne bili potrebovali. Nemčija ne bode nič pridobila in nič izgubila vsled carjevega pohoda. Če mislijo Rusi s tem vzbuditi nezadovoljnost Avstrije proti Nemčiji, delajo račun brez krčmarja. Car more pred prihodom v Berlin proučiti Kalnokyjev govor v odseku ogerske delegacije in se preveriti, da njegov prihod ne bode nikakor omajal nemško-avstrijske zveze.

Ker je v Italiji veliko pomanjkanje, se bode drug mesec izselilo v južno Ameriko 60.000 kmetov, največ iz Gorenje Italije, v Južno Ameriko, kakor je izvedelo ministerstvo notranjih zadev.

Poleg vojske obrača nemška vlada največjo pozornost ponemčenju Alzacije, Lorene in Poznanjskega. Prihodnjemu državnemu zboru predložila bode zopet več predlog o ponemčenju Alzacije in Lorene. Ker se dijaki na Strassburškem vseučilišču ne navzamejo dovolj nemškega duha, bode nemška vlada predlagala, da morajo Alzacani, ki hočejo dobiti kako državno službo v domovini, nekaj semestrov pohajati kako drugo nemško vseučilišče. Da se pa še bolj navzamejo pruskega duha, jih po dovršenih študijah ne bodo precej nastavili v domovini, ampak bodo morali poprej nekaj let biti v pruske državne službi. Dosedaj so imeli nekateri Alzacani navado, da so svoje otroke pošiljali v šole na Francosko. Da se to zabrani, bode predlagala vlada, da se bodo vsi, ki se bodo šolali na Francoskem zmatrali za tujce, ter je bode lahko iztirali, iz domovine. — Kinetijske šole na Poznanjskem se bodo tudi popolnem ponemčile, da Poljaki v Nemčiji potem ne bodo imeli nobene šole, kjer bi se gojila materinščina.

Dopisi.

Iz Pulja dne 5. novembra. [Izvirni dopis.]

Sem dolgo upal in se bal,
Slovó sem upu, strahu dal. —

Táki so in taki ostanejo! Oficijozni naši so, kakeršni so bili; prazna je nada, da bi se kedaj popboljšali. Nič se neso naučili iz zgodovine zadnjih let, prespali so menda razne dogodjaje, ki jim na ušesa upijejo: Kriva pota ste do sedaj hodili.

Stara „Presse“ — po predalih tega lista nekda odmevajo nazori vlade — zaklicala nam je: Lasciate ogni speranza.

O našem mestnem zastopu, ali pravo za pravo odločujočih elementih v njem, je mej vsemi pravomislečimi le jedna sodba, ki je glasna — obsodba. Ne tajim — in to smo v svojem zadnjem dopisu izrecno priznali —: v sedanjem mestnem zboru sta zastopani, obe stranki, italijanska in tako — zvana „mornarska.“ A kaj to pomaga, ko je Italijanu lastna agilnost, na jednej strani takó močna, da druga stran svojih namér, programa svojega nikakor ne more uveljaviti. Zató smo zaklicali: proč s tistimi nesrečnimi kompromisi, ki se le na kvar patrijotiske stvari! In nadejali smo se prav za trdno, da se bo takrat uresničila želja naša, meneč, da se bo v resnici lojalno prebivalstvo vendar jedenkrat z vso enerzijo po robu postavilo proti oni italijanski „lojalnosti“, ki sedaj pri nas veliki zvonec nosi, katere prvi znak pa je: neodkritosrčnost. Seveda oficijozni naši temu oporekajo; kajti ko bi to spoznanje prodrlo na površje, komprovitovan bi bil óni nesrečni sistem, ki se je ustanovil v Trstu na veliko škodo državne ideje in vladne veljave.

Naš up je šel po vodi — vskliknili smo resignovano prebravši dopis v Dunajske „Pressi“ z dne 3. novembra. Kratek je ta dopis, malo vrstic ga je, a imeniten je vendar — le, ker nam pové: kakeršni smo bili do sedaj, táki hočemo ostati tudi zanaprej. „Lojalno italijanstvo“ je parade-šimel

oblastnežev v Trstu, to je tisti Gesslerjev klobuk, kateremu naj se vse po Primorskem ponižno klanja. Dejanja tega „lojalnega italijanstva“ se sicer presneto malo strinjajo z ulogo, ki mu je usiljujejo vladni krogi, a kaj to dé, vlada tako hoče in punctum.

Nevolja mora se polastiti vsakega, ko vidi, kakó vladni organi javnosti pesek v oči mečejo, kako slepe svoje gospode in gospodarje, mesto da bi jim povedali čiste, če tudi neprijetne resnice. Na trditev „Pressino“, da pri nas neso ugodna tla za irredentovstvo in da italijansko prebivalstvo neče o njem ničesar vedeti, odgovarjamo, da je to priprosta, že stokrat ovržena laž.

Kakor pa poroča „Presse“ a naših volitvah za mestni zastop in o stališči časopisja našega v tej zadevi, to pa je: nečuvna nevednost, ali pa dokaz, da oficijoznemu listu ni nič do tega, ako tudi vedoma pači resnico. Iz vsake besedice se se čitati, da je dopisnik dober „špecelj“ sedanjega župana; zato pa pobija vse, kar se temu na pot stavi. In takó se mu je prigodilo, da je „Settimano“, pa „Giovine Pensiero“ v jeden koš vrgel, dasi sta si lista v svojih namerah diametralno nasprotna, „Giovine Pensiero“ je irredentovec najhujše vrste, „Settimana“ pa pobija dosledno irredentizem; to pa je stari „Pressi“ „vuršt“, postavila ja je v jedno vrsto, ker tako ugaja protektorjem sedanjih kolovodij v Pulji.

Dopisnik vladnega glasila pravi, da je sedanji mestni zastop mnogo koristnega storil za mesto in bi bilo želeli, da bi ta zastop ostal ua krmilu. Naš odgovor je kratek: da naš mestni zastop ni še tako zaslovel, kakor zastopi družih mest po Istri, je ta uzrok, ker si gospóda ne upajo z pro vokacijo javno na dan, dobro vedoč, da je mornarica molzna in plodna krava; ob njenem mleku so si odebelele trebuške in si jih masté še danes. Zato pa imajo druge skrivne „furtelne.“ Ne vé li gosp. dopisnik res prav nič o tistih čisto „slučajnih“ pomotah, ki se urivavajo pri sestavljenji zapisnikov onih sej, ko se sklone kaj, za irredentovce neprijetnega, ko pa nemajo poguma — saj poznate tisti pogum — da bi se javno in očito uprli.

Tako je bilo nedavno o važnem šolskem vprašanji. Bila je viharna seja radi taci čisto „slučajnih“ pomot.

Kar se je ukrenilo do sedaj koristnega, je zaluga malega krdelca neustrašenih mož — ukrenilo se ni v soglasi z večino, a v kljub tej večini.

Gospodje na Dunaji bi morali vsak dan Boga moliti, da bi jih oprostil teh „informaterev“ po Primorskem! C—t—č.

Iz Podkrajске Bele nad Vipavo 6. novembra. [Izv. dop.] Mnogo let smo bili posestniki iz Bele glede vsake vožnje popolnem odločeni od naših sosedov Senaborcev, Vipavcev i. t. d., kajti vožnja pot, ki drži poleg vode Bele v Vipavsko dolino, je bila omenjena voda že pred desetimi leti tako pobrala, da je človek še le s težavo in nevarnostjo peš mogel hoditi po njej. Ugibali smo, kaj nam je početi, vzlic najboljši volji in pridnim rokam se vender nismo mogli lotiti ogromnega, neobhodno potrebnega dela. Letos se nas je pa usmilil deželni odbor kranjski, za kar smo mu jako hvaležni. Pozabiti pa tudi ne smemo vrlega našega deželnega poslanca g. Mateja Lavrenčiča, kateri je, od deželnega odbora pooblaščen, to delo izvršno dovršil. On pa je tudi jako sposoben za taka dela, kar spričujejo skladne ceste našega okraja, katerim je on predsednik. Meriti se morejo z državnimi cestami. Vzlic velikim stroškom, katere so prouzročile povodnji, nov most v Vipavi in Branci, razni jarki in odričaji i. t. d., imamo samo 8½ kr. naklade, tlake pa nobene. Čitatelj bode gotovo rad priznal, da so taki možje vredni vsega zaupanja in spoštovanja.

Domače stvari.

† Dragotin Ripšl.

Včeraj popoldne ob 1. uri umrl je na Vidmu pri Krškem tamošnji župnik g. Dragotin Ripšl, star blizu 60 let. Pokojnik bil je vedno vrl narodnjak in posebno kot humorist na glasu. Pripovedovati je znal tako izvršno, da bi ga cele ure poslušal, in se je

navadno vse kar gnetlo okolu njega. Več let služboval je pokojni Ripšl kot vojaški kaplan, pozneje bil župnik pri sv. Miklavži nad Laškim trgom, potem dlje časa v Loki pri Zidanem mostu, zadnjih 12 let pa je župnikoval na Vidmu. Pokojni Ripšl bil je jako nadarjen mož. V svojih prostih urah bavil se je z rezljanjem (Laubsägearbeit) in zares mojsterski vodil pilico, a pisateljaval je tudi ter spisal povsodi, kjer je služboval, obširno farno kroniko. Izdal je tudi „Knjižico za kmeta“, v katerej je prav popularno poučeval o sadjarstvu. Kot duhovnik bil je jako priljubljen v vseh krogih, s katerimi je prišel v dotiko, pogrešali ga bodo vsi znanci in prijatelji, posebno pa Krčani. Lahka mu zemljica in blag mu spomin!

— (Pisateljskega društva) čast. gg. društvenike opozarjamo s tem, da bode jutri, v četrtek dne 10. t. m. ob 8. uri zopet zabavni večer v steklenem salonu čitalniškem. Predsedoval bode g. prof. Grbič, čital pa g. profesor Raič.

— (Slovenski klub na Dunaji) ima svoj drugi večer v soboto 12. novembra t. l. v hôtelu Royal I. Singerstrase 3 mezzanin na levo. Čital bode g. Jos. Ciperle: „O naših gozdih.“ Začetek ob 8. uri.

— (Mestni magistrat Ljubljanski) izdal je kratko, nemški spisano knjižico: „Laibachs Statistischer Bericht über die wichtigsten demographischen Verhältnisse.“ Iz nje povzamemo naslednje podatke. Vse ozemlje Ljubljansko meri 3403.17 ha. Hiš je 1051, mej temi 432 pritličnih, 446 jedn nadstropnih, 236 dvonadstropnih, 55 trionadstropnih, 4 z več nadstropji. Mej prebivalci je 11.185 moških, 13.433 žensk, glede veroizpovedanja 25.767 katolikov, 50 pravoslavni, 3 starokatoliki, 282 protestantov, 74 židov. Po zadnjem popisovanji bilo je v Ljubljani 7.052 ljudij, ki ne znajo ne pisati ne brati. Od 70 do 80 let starih ljudij je v Ljubljani 769, mej 80 do 90 let 160, nad 90 let pa 12. Vdovcev naštel se je 324, vdov pa 1396. Mej inozemci, bivajočimi v Ljubljani je 34 Prusov, 12 Saksoncev, 16 Bavarcev, 15 Virtemberžanov, 36 iz drugih nemških držav, 53 Švicarjev, 103 Italijani, 3 Francozi, 9 Srbov, 1 Bolgar, 2 Grka, 2 Američana. Pri vseh teh podatkih se aktivno vojaštvo ni jemalo v poštev.

— (Akad. društvo „Triglav“) v Gradci izvolilo si je v zborovanji dne 5. t. m. nastopne gg. v odbor: Ivan Glaser, cand. jur., predsednik; Hugon Kartin, stud. jur., podpredsednik; Josip Rakež, stud. med., tajnik; Ivan Premrov, stud. med., blagajnik; Dragotin Zotmann, stud. jur., knjižničar; Josip Treiber, stud. med., odbornik; Josip Fon, stud. jur., odbornik.

— (Dobava sena in slame). V pone deljek dne 21. novembra l. 1887., ob desetih dopoludne bode se vršila v uradnih prostorih c. kr. intendancije vojaškega poveljništva v Zadru pismena ponudbena obravnava radi zagotovila potrebsčin 1000 meterskih centov sena in 1000 meterskih centov slame. Pismene ponudbe imajo se izročiti najdalje do 19. novembra 1887 ob desetih dopoludne zápečacene pri c. kr. intendanciji vojaškega poveljništva v Zadru. Razglasilo, občni pogoji in ponudbeni uzorec so tudi na ogled pri trgovinski in obrtni zbornici v Ljubljani, natančnejši pogoji pa pri vojaškem oskrbovalnem magazinu v Trstu, Ljubljani, Gradci, Celovci, Gorici in Mariboru. Ponudbe se morejo glasiti tudi na dobavo jednega dela kolikosti razpisanega sena in slame.

— (Črnogorsko parobrodsko društvo) „Glas Črnogorca“ objavlja na prvej strani poziv na podpisovanje delnic „Kn. crn. povlaščenog parobrodskog društva“, čegar „ustav“ je notranje ministerstvo dne 26. septembra potrdilo. Glavnica društva določena je na 800.000 frankov, razdeljenih na 1600 delnic po 500 frankov. Za podpis delnic določen je rok do 15. decembra st. st., delnice pa se imajo uplačati do 15. januarja 1888 st. st. V rečenem pozivu pravi se mej drugim: „Kolikor Črnogora ne bode mogla dopolniti, to bodo, tako upamo popolnili njeni prijatelji in bratje. Zato se obračamo s tem pozivom na vse brate naše Srbe in Hrvate in ostale Slovane in na vse prijatelje naše po svetu, da nam pomorejo v našem podjetji, da vzamejo kako

delnico našega društva, da mu pristopijo kot člani. Mislimo, da ne prekorajimo meje skromnosti, ako rečemo, da je Črnogora krvavo zaslužila, da se jej bratje in prijatelji toplo odzovejo pri tem podjetji, pri katerem nihče škode imeti ne more, a korist je izvetna ne le za deželo našo, nego tudi za same udeležence delničarje, kojim so zagotovljene 5% obresti od ulozenega denarja, razen dividende, prihajoče iz letnega dobička društvenega delovanja, ako niti ne govorimo o moralnem dobičku, ki ga bode črnogorskega orla znamenje nosilo po lukah in pristaniščih Jadranskega morja, Skadrškega jezera in Bojane, šireč povsod kredit in ugled naše dežele, dokazujoč povsod prizadevanje njeno, da napreduje v občekoristnih delih miru.“ Opozarjamo imovite rodoljube na ta vabilo. Črnogorsko parobrodsko društvo je velevažno podjetje in črnogorski junaki so v istini zaslužili, da jim priskoči ves slovenski svet. Oglasi in novci naj se pošiljajo na Cetinje pod naslovom začasnega odbora, kateremu je na čelu minister prosvete Jovan Pavlovič!

— (Razpisano) je mesto pristava pri okrajni sodnji v Radečah. Prošnje do 25. t. m. — Razpisana je služba sluge pri okrajnem sodišči v Mokronogu. Plača 250 gld., 15% službena priklada in uradna obleka. Prošnje do 7. decembra.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

London 9. novembra. V sporazumljenji z ministrom notranjih zadev izdal je načelnik policije prepoved, ki zabranjuje v bodoče ljudske shode in govore na Trafalgar-Square.

San Remo 8. novembra. Shujšanje v zdravji nemškega cesarjeviča pokazalo se je še pri vožnji iz Alesandrije semkaj. V rečenem mestu govoril je cesarjevič še z železniškimi uradniki in bil vesel. V četrtek zvečer bil je pa že popolnem hripav.

San Remo 8. novembra. Zbrani zdravniki izvršili bodo menda le pripravljajno operacijo, toliko da se oteklina ne razširi, traheotomija (prerez grla) prepuščena je Bergmannu. (Iz vseh telegramov se dá posneti, da ima nemški cesarjevič raka v grlu tako globoko, da operacija skozi usta ni več možna, da se bode torej najbrže moralo prerezati grlo in potem očistiti sapnik. Uredn.)

Rim 8. novembra. Novi poveljnik v Masai izdal je za vojake dnevno povelje, za prebivalstvo italijanske kolonije pa manifest, v katerem pravi: Italija zbrala za varstvo svojih pravic na te kraje močen ekspedicijski voj, kateri bode znal zadoščevati zaupanju kralja in domovine.

Darila za „Národní Dom“.

Prenesek	17370 gld. 11 kr.
Alojzij Sorč, zastopnik banke „Slavije“	— „ 24 „
v Bolci	— „ 89 „
Dr. Eduard Volčič v Žužemberku	— „ 99 „
Ivan Grabar, zastopnik banke „Slavije“	— „ 70 „
v Stebni	20 „ 70 „
Prebitek „Krokarija“	8 „ — „
Čisti dohodek veselice v Mokronogu dne 18. sept. 1887 na korist „Nar. domu“	50 „ — „
Dr. Ivan Muršec, c. kr. profesor v pokoji, v Gradci	1 „ 70 „
Vesela družba pri Št. Vidu poleg Trebnjega	— „ 40 „
Antop Uršič, zastopnik banke „Slavije“	— „ 40 „
v Št. Vidu	— „ 40 „
Iz puše:	
pri „Matijatu“ na Rožniku	1 gld. 83 kr.
„Kankretu“ v Šiški	— „ 40 „
„Ančniku“ „	— „ 37 „
J. Zarnik, župnik v Naklem	1 „ 30 „
Geografični klub v Mokronogu	2 „ — „
Karol Hofer, župnik in zastopnik banke „Slavije“ v Cateži	5 „ 54 „
Matija Jelenec, sluga banke „Slavije“	8 „ — „
Skupaj	17468 gld. 47 kr.

Zahvala.

Gospod Alojzij Heger, najemnik tukajšnje kazinske restavracije, je sinoči priredil koncert vojaške godbe v svojih gostilničnih prostorih in vse skupilo ustopnine, znašajoče 51 gld. 30 kr., prepustil mestnemu ubožnemu zakladu.

Ubožnega zavoda upraviteljstvo usoja se javno izrekati najtoplejšo zahvalo za to znatno darilo.

V Ljubljani, v 7. dan novembra 1887.

Župan: Grasselli.

Poslano.

Neustein-ove posladkorjene kri čisteče pile svete Elizabete,

skušeno in od znamenitih zdravnikov priporočano sredstvo proti zabasanju. — 1 skatljica a 15 pil 15 kr., 1 zavoj = 120 pil 1 gld. a. v. — **Pred ponarejanjem se jako svári.** — Pristne so samo, če ima vsaka skatljica rudeč tiskano našo protokolovano varstveno znamko „Sveti Leopold“ in našo firmo lekarna „pri sv. Leopoldu“, Dunaj, mesto, Eeke der Spiegel- und Plankengasse. — V Ljubljani se dobivajo pri gosp. lekarni G. Piccoli-ji. (817—2)

„LJUBLJANSKI ZVON“
 stoji (192—171)
 za vse leto gld. 4.60; za pol leta
 gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Umrli so v Ljubljani:

7. novembra: Marija Tavčar, zasebnica, 36 let, Dunajska cesta 13, za vodenico.
 8. novembra: Katra Ljubič, delavčeva hči, 21 ur, Opekarska cesta 25, za oslabljenjem.
 V deželni bolnici:
 3. novembra: Fran Nartnik, sirota, 8 let, za kozami.
 4. novembra: Stefan Tori, sedlar, 23 let, za tuberkulozo.
 — Marija Dejak, gostija, 68 let, za pljučnim edemom.
 — Fran Križaj, zidar, 48 let, umirajoč bil prinesen. — Marija Zalaznik, gostija, 42 let, za sušico.
 5. novembra: Urša Strajnar, gostija, 84 let, za oslabljenjem. — Ana Rupnik, delavka, 37 let, za porodiško mrzlico.
 6. novembra: Neža Nastran, gostija, 60 let, za rakom na prsih.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
8. nov.	7. jutraj	781-81 mm.	5-8° C	sl. svz.	dež.	15-60 mm.
	2. pop.	730-81 mm.	9° C	sl. svz.	obl.	
	9. zvečer	731-75 mm.	6-6° C	sl. zah.	megla	dežja.

Srednja temperatura 7-1°, za 1-5° nad normalom.

Dunajska borza

dne 9. novembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.55	gld. 81.45
Srebrna renta	82.70	82.70
Zlata renta	112.—	112.—
5% marčna renta	96.40	96.20
Akcije narodne banke	889.—	889.—
Kreditne akcije	280.40	279.60
London	125.35	125.45
Srebro	—	—
Napol.	9.91	9.92 1/2
C. kr. cekini	5.93	5.93
Nemške marke	61.50	61.52 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	130 gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	170
Ogerska zlata renta 4%	99	55
Ogerska papirna renta 5%	86	65
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	—
Dunavska reg. srečke 5%	100 gld.	119
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	—
Kreditne srečke	100 gld.	179
Budolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	110
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	228

Št. 17.494. (829—1)

Ustanova za invalide.

Pri podpisnem magistratu izpraznjena je ustanova za invalide letnih 31 gld. 50 kr.
 Prošnje za to ustanovo, katerim je priložiti:
 1. krstni list prosilca;
 2. potrdilo, da prosilec vsled vojaške službe od 1. januarja 1848. l. počenši ni zmožen si kaj prislužiti.
 3. svedočbo, da je bil prosilec vedno poštenega obnašanja, in
 4. dokaz, da prosilec nima ne premoženja, ne sorodnikov, ki bi bili postavno zavezani, zanj skrbeti, uložiti je do 10. decembra letos pri podpisnem uradu.

Mestni magistrat Ljubljanski,
 dne 4. novembra 1887.

KMETOVALEC.

Gospodarski list s podobami.

Št. XX. tega najboljšega, največjega in najcenejšega slovenskega gospodarskega lista prinaša sledečo vsebino: Nova pinja ali metnica. — Deset gozdarskih zapovedi. — Uporaba krav za vprego. — Kako se dajo senožeti zboljšati s prav majhnimi stroški. — Kaj storiti z drevjem, ki ga je sneg poškodoval? — Gospodarske novice. — Vprašanja in odgovori. — Uradne vesti c. kr. kmetijske družbe kranske. — Tržne cene. — Inserati.

„KMETOVALEC“ izhaja v Ljubljani po dvakrat na mesec na celi polni ter stane za celo leto 2 gld.; gg. učitelji in šolske knjižnice dobijo ga za polovico naročnine.

INSERATI, priobčeni v „KMETOVALECU“, imajo najboljši uspeh, kajti list je razširjen posebno po deželi, zlasti pa v premožnejših kmetijskih krogih. Zelo priporočljiv je „KMETOVALEC“ za objavljanja pri nakupu ali prodaji gospodarskih pridelkov, izdelkov ali potrebščin.

Gold. 100 do 200 gold.

morejo zaslužiti osebe vsacega stanu, ki se hočejo pečati s prodajo v Avstriji dovoljenih premijskih posojilnih srečk.
 Ponudbe vsprejema **Max Lustig**, Bank-geschäft in **Budapest**. (802—3)

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

VIZITNICE
 priporoča
NARODNA TISKARNA
 v Ljubljani.

Št. 17.710.

(828)

Razglas.

Oktober meseca letos bile so pri podpisnem uradu oglašene te-le zgubljene reči:

1. Mesarska sekira;
2. zlata zapestnica z obeski;
3. zlata broža z rumenim kamnom ozaljšana;
4. denarnica iz zajčje kože, v kateri je bil neki srebrni denar;
5. zlat pečatni prstan;
6. črna denarnica z zneskom 10 gld.;
7. črna denarnica z zneskom 9 gld.;
8. zlata ozka zapestnica;
9. rujav ženski plašč z ovratnikom;
10. brilant iz prstana;
11. nemška mašna knjiga z žametastimi platnicami in srebrnim zaporom.

Kdor bi katero teh reči našel, opozarja se, da jo pri tukajšnjem policijskem oddelku odda, ker bi sicer utegnil zakriviti se hudodelstva goljufije po §. 201 črka c) kaz. zak., ali pa prestopka po §. 460 kaz. zak.

Mestni magistrat Ljubljanski,
 v 1. dan novembra 1887.

Motenje prebavljenja

(pomanjkanje slasti, slabo prebavljenje, zgaga i. t. d.), počasno menjavo snovi in njih nasledke (zabasanje, napenjanje, glavobolje, trdovratno glavobolje, zlato žilo) ozdravi **Lippmann-ov Karlsbadski šumeči prašek**, naše najboljšo domače zdravilo. — Dobiva se v škatljicah po 60 kr. in po 2 gld. v lekarnah. (636—8)

Dober naslušek!

Solidne osebe iščemo za prodajo zakonito dovoljenih premijskih srečk in damo visoko provizijo, oziroma stalno plačo. (778—7)
Hauptstädtische Wechselstuben-Gesellschaft.
Adler & Co., Budimpešta.

Svojim p. n. strankam naznam, da sem se (816—4)

s svojo pisarno

premestil
 v hišo št. 8 na Bregu
 v Ljubljani.

Dr. IVAN TAVČAR,
 odvetnik v Ljubljani.

Poziv!

Podobčina Rakek napravi na svojo roko še v teku tega meseca v vasi mesnico, ter išče za to

izučenega in poštenega mesarja.

Kdor želi to službo dobiti, naj se blagovoli z dotičnimi spričevali pismeno ali ustno pri podpisnem podžupanu oglašiti v 14 dneh.

Pogoji so ugodni. — Kavcije bo treba 200 gld.
 Na Rakeku, 6. novembra 1887.

823—3)

Anton Svet,
 podžupan.

J. Giontinijeva knjigarna v Ljubljani

(821—2)

priporoča sledeče nove knjige:

Mahné: Dvanaest večerov	gld. —70 po pošti gld. —75.
Jesenko: Mabel Vaughan. Roman. 2 zvezka.	1.— " " " 1.15.
Baumbach: Zlatorog. Planinska pravljica. Eleg. vez.	2.20 " " " 2.30.
Gregorčič: Poezije. I.	2.— " " " 2.15.
Prešeren: Pesmi.	1.90 " " " 2.05.
Pagliaruzzi: Poezije.	2.— " " " 2.10.
Razlag: Pesmarica.	1.— " " " 1.05.
Podgoriški: Koča za vasjo. Povest.	1.— " " " 1.15.
Darinka, mala Črnogorka. Eleg. vez.	—80 " " " —85.
Pripovedka o vetru. Carton.	—35 " " " —40.
Kürschner: Taschen-Konversations-Lexikon. Vez.	1.86 " " " 2.—.
Schatzkästlein des guten Rats.	3.10 " " " 3.25.

Zaradi st. poškov je najbolje, če se znesek pošlje po poštnej nakaznici.

Zobozdravnik
AVGUST SCHWEIGER

pride za stalno v Ljubljano in prične
 dne 16. novembra svojo prakso.
 (794—5)

Več sto veder (810—3)

Bizeljskega in Mekotinskega
(Sromler) vina

lastnega pridelka, 1885. in 1886. leta,
 proda se tudi v manjših količinah.

Kaj več pove **Leonard del Cott v Brečicah.**

MUSÉE PLASTIQUE
 bratov BAYER.

Poslednji teden.

V nedeljo 13. novembra ob
 9. uri zvečer sklep. (824—2)

Zobozdravnika Paichel-a
ustni in zobni preparati.
 (Ustnovodna esenca in zobni prašek.)

Izvrstna sredstva za čiščenje in ohranjanje zob, zabranijo, da se ne dela zobni kamen, osvežijo usta in odpravijo smrdečo sapo.

Posebno utrjujejo otle zobe, ustavljajo krvavenje dlesna, zabranjujejo trohnenje zob in če se stalno rabijo, odpravijo vsake zobne bolečine. Cena steklenici zobovodne esence 1 gl., škatelji zobnega praška 60 kr. (288—61)

Dobiva se v ordinacijskem prostoru pri Hradskega mostu v Köhlerjevi hiši I. nadstropje, pri lekarji Svobodi in trgovci Karinger-ji.

CACAO
 in
ČOKOLADA
VICTOR
SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajske razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (800—6)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštenu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica
 Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.